

РЕШЕНИЕ

№ 37755

гр. София, 14.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 86 състав, в
публично заседание на 30.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златил Чолаков

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **9845** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 24и от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ). Образувано е по жалба на К. Й., подадена чрез адвокат Н. Р., срещу отказ, с рег. № 5364р-16880/24.07.2025 г., за издаване на разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“, на основание чл. 24и от ЗЧРБ, на директора на дирекция „Миграция“.

Според жалбоподателя, отказът е незаконосъобразен, защото е издаден от некомпетентен орган, което обосновава и неговата нищожност. Твърди се, че същият не е мотивиран и е издаден при неизяснена фактическа обстановка. Сочи се, че актът е издаден без да са изяснени релевантните по преписката факти и обстоятелства, което нарушава разпоредбата на чл. 35 от АПК. Излагат се твърдения, че административният акт е издаден при нарушение на изискването за форма, посочено в чл. 59, ал. 2 от АПК. Цитира се съдебна практика и се иска отмяна на обжалвания акт и присъждане на направените разноси по делото, включително адвокатско възнаграждение. Списък на разноските по чл. 80 от ГПК не са представени. В проведеното съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не изпраща представител.

Ответникът, чрез пълномощника си юрисконсулт Ч. оспорва жалбата, като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение и сочи, че актът е издаден от служител с нужната компетентност като същият е правилен и законосъобразен, тъй като е безспорно, че чужденецът е с отказ за издаване на виза „Д“.

По делото е получена молба от ответника от 15.10.2025 г., към която е приложена заповед № 5364з-3300/23.07.2025 г., с която за времето от 23.07.2025 г. до отпадане на необходимостта на

комисар Т. Д. му е възложено да изпълнява правомощията на директор на дирекция „Миграция“. Административен съд София – град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна следното:

К. Й., гражданин на Република Турция, [дата на раждане] , притежаващ национален паспорт U № 25348177 е подал до Директора на Дирекция "Миграция" – МВР заявление рег. № 500126/ 15.01.2025 г. за предоставяне на право на продължително пребиваване на чужденец в Република България.

Правното основание въз основа, на което е подадено заявлението е чл. 24и от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), съгласно който „Разрешение за продължително пребиваване, и работа тип „Единно разрешение за пребиваване и работа" могат да получат чужденци, които отговарят на условията за получаване на достъп до пазара на труда съгласно българското законодателство и притежават виза по чл. 15, ал. 1 или разрешение за пребиваване, издадено в съответствие с Регламент (ЕО) № 1030/2002. "

В изпълнение па изискванията на ЗЧРБ, заявлението, ведно с приложените към него документи, е изпратено с писмо рег. № 536400-7644/ 24.01.2025 г. за становище на Агенция по заетостта (АЗ), относно предоставяне на достъп до българския пазар на труда и на Държавна агенция за национална сигурност (ДАНС). Агенцията по заетостта дава положително становище № СМ-2750/ 13.02.2025 г. (рег. № 536400-15498/ 14.04.2025 г. по описа на дирекция „Миграция“ - МВР) за наличие на основание за предоставяне на достъп на българския пазар па труда на лицето, при работодателя „ЛУНА СТРОЙ“ ЕООД.

С писмо рег. № 812100-12385/ 30.06.2025 г. на ДАНС, дирекция „Миграция“ - МВР е уведомена, че за чужденеца К. Й. има отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Административният орган извършва справка в Националната визова информационна система (НВИС), от която се установява, че за чужденеца е постановен отказ за издаване на виза тип „Д“. На база установената фактическа обстановка органът счита, че не са изпълнени условията за предоставяне на право на продължително пребиваване тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“ по смисъла на чл. 24 и, ал. 1 от ЗЧРБ с оглед, на което издава процесния отказ.

От правна страна съдът приема, че жалбата е допустима, подадена от лице, което има правен интерес – адресат на акта. Същата е подадена и в законоустановения срок, тъй като акта е връчен на 25.08.2025 г., а датата на входирането ѝ в дирекция „Миграция“ е 05.09.2025 г..

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Административният акт е издаден от компетентен орган, тъй като е подписан „за директор“ от комисар Т. Д., съгл. Заповед 5364з-3300/23.07.2025 г. Отказът е подписан на 24.07.2025 г., а съгласно горепосочената заповед комисар Т. Д. изпълнява правомощията на директор на дирекция „Миграция“ за периода от 23.07.2025 г. до отпадане на необходимостта. Същата заповед е отменена със заповед № 5364з-3388/25.07.2025 г., приложена към административната преписка, очевидно поради отпадане на необходимостта. Воден от горното, съдът установи, че към датата на издаване на процесния акт – 24.07.2025 г. комисар Т. Д. е притежавал необходимата компетентност и правомощия като изпълняващ функциите на заместващ и непосредствено ръководещ директор на дирекция „Миграция“-МВР.

За да издаде оспорения отказ Директорът на Дирекция "Миграция" – МВР е приел, че по отношение на кандидата за издаване на разрешение за продължително пребиваване не са налице предпоставките на чл. 24и от ЗЧРБ.

По силата на цитираната разпоредба разрешение за продължително пребиваване и работа тип

"Единно разрешение за пребиваване и работа" могат да получат чужденци, които отговарят на условията за получаване на достъп до пазара на труда, съгласно българското законодателство и притежават виза по чл. 15, ал. 1 или разрешение за пребиваване, издадено в съответствие с Регламент (ЕО) № 1030/2002. Следователно, за да се издаде разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа" е необходимо, по отношение на кандидата да са налице едновременно две обстоятелства. Първо, същият да отговаря на условията за получаване на достъп до пазара на труда съгласно българското законодателство и второ да притежава виза по чл. 15, ал. 1 или разрешение за пребиваване.

По отношение на К. Й., към момента на постановяване на оспорения отказ е било налице само първото условие – Агенцията по заетостта е предоставила положително становище за наемането му на работа от страна българския работодател „ЛУНА СТРОЙ“ ЕООД. В тази връзка дирекция "Миграция" е изпратила писмо до работодателя на 18.02.2025 г., с копие до дирекция "К. отношения" при МВнР за уведомяване на чужденеца, относно предприемане на действия по подаване на заявление за издаване на виза "Д". След подаване на заявлението за издаване на виза за дългосрочно пребиваване ДАНС предоставят своето становище, което е получено в дирекция "Миграция" на 30.06.2025 г. В същото се сочи, че за определени лица, сред които е и К. Й. са издадени откази за издаване на дългосрочни визи тип „Д“. В тази връзка е обоснован извода, че както към момента на издаване на оспорения отказ, така и към настоящия момент чужденецът не отговаря на условията за разрешаване на право на продължително пребиваване на основание чл. 24и от ЗЧРБ.

Отказът е основан на разпоредбата на чл. 26, ал. 2, във връзка с чл. 24и, ал. 1 от ЗЧРБ, като при установените по делото факти, по отношение на жалбоподателя са били налице предпоставките за неговото издаване. Безспорно от доказателствата по делото се установява, че лицето не притежава издадена виза за дългосрочно пребиваване или валидно разрешение за пребиваване, издадено в съответствие с Регламент (ЕО) № 1030/2002.

По изложените съображения, оспореният акт е издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на административно-производствените правила и в съответствие с материално-правни разпоредби и на целта на закона, поради което жалбата следва да се отхвърли. На ответника се дължи поисканото юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, чл. 78, ал. 8 от ГПК и чл. 143, ал. 3 от АПК.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, АССГ, 86-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. Й., подадена чрез адвокат Н. Р., срещу отказ, с рег. № 5364р-16880/24.07.2025 г., за издаване на разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“.

ОСЪЖДА К. Й., гражданин на Република Турция, [дата на раждане], притежаващ национален паспорт U № 25348177 да заплати на Дирекция "Миграция" – Министерство на Вътрешните Работи сумата от 200 (двеста) лева - юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

Съдия:

